

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.gov.pl/sprawiedliwosc [Translation already published on the official website of the Polish Ministry of Justice]. Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Ministry of Justice for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.gov.pl/sprawiedliwosc [Tłumaczenie zostało już opublikowane na oficjalnej stronie Ministerstwa Sprawiedliwości]. Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Ministerstwo Sprawiedliwości wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC

RADA EUROPY
EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA PANKIEWICZ przeciwko POLSCE

(Skarga nr 34151/04)

WYROK

STRASBOURG

12 lutego 2008 r.

OSTATECZNY

12/05/2008

Wyrok ten stał się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 ust. 2 Konwencji. Może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Pankiewicz p. Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja) zasiadając jako Izba w składzie:

Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,

Josep Casadevall,

Giovanni Bonello,

Kristaq Traja,

Stanislav Pavlovski,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović, *sędziowie*,

oraz Fatoş Araci, *Zastępca Kanclerza Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 stycznia 2008 r.,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 34151/04) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, wniesionej do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w dniu 1 września 2004 r. na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”), przez obywatela polskiego, Pana Władysława Pankiewicza („skarżący”).

2. Skarżący, któremu przyznano pomoc prawną, był reprezentowany przez Panią B. Matyszek-Szewerniak, adwokata praktykującego w Legnicy. Polski Rząd („Rząd”) reprezentowany był przez swojego pełnomocnika, Pana Jakuba Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

2. Skarżący zarzucił w szczególności, że został bezprawnie osadzony w areszcie tymczasowym zanim został przetransportowany do szpitala psychiatrycznego. Dodatkowo skarżył się na długość jego tymczasowego aresztowania.

4. W dniu 9 listopada 2006 r. Trybunał zdecydował o zakomunikowaniu skargi Rządowi. Zgodnie z postanowieniami art. 29 ust. 3 Konwencji Trybunał postanowił, że sprawa zostanie zbadana w tym samym czasie zarówno co do przedmiotu skargi, jak i co do dopuszczalności.

FAKTY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1952 r. i mieszka w Lubinie.

6. W lutym 2003 r. Policja wszczęła śledztwo przeciwko skarżącemu. Był on podejrzewany o otrucie bażantów, które należały do rzekomego kochanka jego żony. Był podejrzewany ponadto o kierowanie gróźb w stosunku do swojej żony oraz osoby, z którą rzekomo była w związku.

7. W dniu 4 marca 2003 r. skarżący został zatrzymany pod zarzutem gróźb karalnych. W dniu 6 marca 2003 r. Sąd Rejonowy w Nowej Soli przesłuchiwał skarżącego

i zdecydował o jego tymczasowym aresztowaniu na okres do dnia 4 czerwca 2003 r. Sąd zauważył, że istniało uzasadnione podejrzenie, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwo. Dodatkowo sąd wziął pod uwagę ryzyko, że skarżący będzie wpływał na świadków, aby składali fałszywe zeznania.

8. W dniu 26 marca 2003 r. Prokuratura Rejonowa w Nowej Soli uzyskała informacje ze szpitala psychiatrycznego we Wschowej, że skarżący był w nim leczony.

9. W dniu 25 kwietnia 2003 r. dwóch lekarzy psychiatrów sporządziło opinię na temat zdrowia psychicznego skarżącego. Stwierdzili, że został on wcześniej poddany skutecznemu leczeniu w szpitalu psychiatrycznym w Ciborzu oraz że cierpiał na ostre zaburzenia psychotyczne. Uznali jednocześnie, że powinien być umieszczony w szpitalu psychiatrycznym w celu przeprowadzenia dalszej obserwacji.

10. W dniu 9 maja 2003 r. prokuratura skierowała zapytanie do dyrektora aresztu śledczego, w którym przebywał skarżący, czy pobyt w areszcie może zagrażać jego zdrowiu. Dyrektor odpowiedział, że skarżący pozostaje pod stałą opieką medyczną.

11. W dniu 2 czerwca 2003 r. sąd rejonowy postanowił o poddaniu skarżącego sześciotygodniowej obserwacji psychiatrycznej w celu ustalenia, czy może on odpowiadać karnie za wyżej wspomniane przestępstwo. Sąd przedłużył także tymczasowe aresztowanie skarżącego o kolejne trzy miesiące. Sąd powołał się na te same przesłanki, co poprzednio. Dodatkowo powołał się na obawę popełnienia przez skarżącego kolejnego przestępstwa.

12. W dniu 3 września 2003 r. sąd ponownie przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego, do dnia 4 grudnia 2003 r., powołując się na te same przesłanki, co poprzednio. Dodatkowo podkreślił, że skarżący jest poddawany obserwacji psychiatrycznej.

13. Skarżący został przyjęty do szpitala w dniu 12 sierpnia 2003 r., a zwolniony z niego w dniu 26 września 2003 r. W dniu 11 listopada 2003 r. dwóch psychiatrów sporządziło wspólną opinię lekarską. Stwierdzili oni, że skarżący cierpi na organiczne zaburzenia urojeniowe. W związku tym, że istniało wysokie prawdopodobieństwo, że skarżący może popełnić kolejne przestępstwo, zarekomendowali jego umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym.

14. W dniu 27 listopada 2003 r. prokurator złożył wniosek o umorzenie postępowania ze względu na stan psychiczny skarżącego oraz o jego umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym.

15. W dniu 3 grudnia 2003 r. po raz kolejny przedłużono tymczasowe aresztowanie skarżącego.

16. Dnia 5 stycznia 2004 r. Sąd Rejonowy w Nowej Soli wydał postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko skarżącemu. Sąd uznał za udowodnione, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwo, jednakże nie powinien ponosić odpowiedzialności karnej z powodu doznawanego zespołu urojeniowego na podłożu organicznym. Sąd powołał się na opinię sądowo-psychiatryczną i zdecydował o umieszczeniu skarżącego w szpitalu psychiatrycznym w Kościanie.

17. W dniu 2 marca 2004 r. sąd przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego do dnia 4 maja 2004 r. Sąd podkreślił, że szpital psychiatryczny nie wyznaczył jeszcze daty przyjęcia skarżącego. Dodatkowo sąd uznał, że tymczasowe aresztowanie było konieczne w celu zapobieżenia popełnieniu przez skarżącego innego przestępstwa.

18. W dniu 26 marca 2004 r. sąd, ze względu na brak miejsc w pierwotnie wskazanej placówce, nakazał umieszczenie skarżącego w innym szpitalu – Szpitalu Psychiatrycznym w Ciborzu.

19. Skarżący został przyjęty do szpitala w dniu 30 marca 2004 r., a zwolniony w dniu 26 września 2004 r.

20. W dniu 5 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze przyznał skarżącemu 17.093 złotych odszkodowania za szkodę majątkową i 8.515 złotych zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Sąd oparł się na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., zgodnie z którą Skarb Państwa jest odpowiedzialny za osadzenie osób, co do których postępowanie zostało umorzone z powodu stanu ich zdrowia psychicznego. Jednakże, przyznana skarżącemu kwota nie odnosiła się do okresu aresztowania po 5 stycznia 2004 r., tj. po umorzeniu postępowania.

21. Skarżący złożył apelację, kwestionując wysokość przyznanego odszkodowania oraz fakt, że nie odnosiło się ono do całego okresu osadzenia.

22. W dniu 7 września 2006 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu wydał wyrok, którym oddalił apelację skarżącego. Sąd zauważył, że tymczasowe aresztowanie skarżącego było uzasadnione przez cały jego okres, jednak z uwagi na fakt, że prokurator nie złożył apelacji od wyroku pierwszej instancji, nie mógł być on zmieniony.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

23. Kodeks postępowania karnego z 1997 r., który wszedł w życie 1 września 1998 r., definiuje tymczasowe aresztowanie jako jeden z tzw. „środków zapobiegawczych”.

24. Bardziej pogłębioną interpretację właściwych przepisów krajowych i praktyki dotyczących stosowania tymczasowego aresztowania, przesłanek jego przedłużania, zwalniania oraz zasad dotyczących innych środków zapobiegawczych, można znaleźć w sprawach *Golek p. Polsce* (nr 31330/02, §§ 27-33, 25 kwietnia 2006 r.) i *Celejewski p. Polsce* (no 17584/04, §§ 22-23, 4 sierpnia 2006 r.).

25. Art. 264 § 3 Kodeksu postępowania karnego stanowi:

„Jeżeli umorzenie postępowania następuje z powodu niepoczytalności oskarżonego, można utrzymać tymczasowe aresztowanie do czasu rozpoczęcia wykonywania środka zabezpieczającego”

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ART. 5 UST. 1 KONWENCJI

26. Skarżący zarzucił, że był tymczasowo aresztowany, mimo że był chory psychicznie. Trybunał uznaje, że zarzut ten powinien być badany w kontekście art. 5 ust. 1 Konwencji, którego odpowiedni fragment brzmi następująco:

„1. Każdy ma prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego. Nikt nie może być pozbawiony wolności, z wyjątkiem następujących przypadków i w trybie ustalonym przez prawo:

(...)

(c) zgodnego z prawem zatrzymania lub aresztowania w celu postawienia przed właściwym organem, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zagrożonego karą lub jeśli jest to konieczne w celu zapobieżenia popełnienia takiego czynu lub uniemożliwienia ucieczki po jego dokonaniu;

(e) zgodnego z prawem pozbawienia wolności (...) osoby umyślowo chorej (...);”.

A. Dopuszczalność

27. Rząd podniósł, że skarga powinna zostać uznana za niezgodną *ratione personae* z postanowieniami Konwencji. Podkreślił, że skarżącemu przyznano już odszkodowanie w kwocie 25.609 złotych za szkodę majątkową i niemajątkową, poniesioną na skutek tymczasowego aresztowania. Wyrok sądu okręgowego został następnie utrzymany w mocy przez sąd apelacyjny w dniu 7 września 2006 r. W konsekwencji skarżący utracił status ofiary.

28. Skarżący w odpowiedzi przyznał, że otrzymał odszkodowanie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Jednakże przyznana mu suma nie obejmowała okresu jego osadzenia po dniu 5 stycznia 2004, tj. po umorzeniu postępowania. W szczególności nie pokryła okresu dwóch miesięcy i dwudziestu pięciu dni, które spędził w zwykłym areszcie śledczym, w oczekiwaniu na przyjęcie do szpitala psychiatrycznego. Sąd krajowy uznał stosowanie tymczasowego aresztowania w tym czasie za uzasadnione i w związku z tym uznał jego żądanie o odszkodowanie za okres po dniu 5 stycznia 2004 r. za oczywiście bezzasadne.

29. Trybunał zauważa, że pojęcie „ofiary” w rozumieniu art. 34 Konwencji oznacza osobę bezpośrednio dotkniętą danym działaniem lub zaniechaniem, przy czym wystąpienie naruszenia Konwencji jest możliwe nawet przy braku wystąpienia szkody, szkoda jest bowiem istotna jedynie w kontekście art. 41 Konwencji. W konsekwencji, decyzja lub środek korzystny dla skarżącego nie jest - co do zasady – wystarczająca, by pozbawić go statusu „ofiary”, chyba że władze krajowe przyznałyby naruszenie, wyraźnie lub co do istoty oraz przyznałyby zadośćuczynienie za naruszenie Konwencji. (zob. *Amuur p. Francji*, wyrok z dnia 25 czerwca 1996 r., *Zbiory wyroków i decyzji* 1996-III, str. 846, § 36).

30. W niniejszej sprawie skarżący otrzymał 25.609 złotych jako odszkodowanie za doznaną szkodę majątkową i niemajątkową, wynikające z jego niesłusznego osadzenia w areszcie między 3 marca 2003 r. i 5 stycznia 2004 r. Władze krajowe następnie przyznały, że ten okres aresztowania był niezgodny z prawem. W przeciwieństwie do tego okres zatrzymania skarżącego po 5 stycznia 2004 r. uznały za zasadny i oddaliły jego roszczenie o wypłatę odszkodowania w tym zakresie.

31. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że skarżący nie jest „ofiara” zarzucanego naruszenia w odniesieniu do jego aresztowania w okresie sprzed 5 stycznia 2004 r. To prowadzi do stwierdzenia, że zarzut Rządu w tym zakresie jest

uzasadniony i ta część skargi skarżącego musi zostać odrzucona jako niezgodna *ratione personae* z art. 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

32. Jednakże w odniesieniu do osadzenia w areszcie po dniu 5 stycznia 2004 r. Trybunał zauważa, że nie wydaje się, by odszkodowanie, które faktycznie zostało wypłacone skarżącemu było oparte na przyznaniu, czy to wprost czy co do istoty, że prawa skarżącego gwarantowane Konwencją zostały naruszone przez władze krajowe. W związku z tym, [Trybunał] jest zdania, że przedmiotowe odszkodowanie nie było wystarczające, by pozbawić skarżącego statusu ofiary w odniesieniu do kwestionowanego okresu niesłusznego aresztowania po dniu 5 stycznia 2004 r.

33. Trybunał przyznaje, że skarżący może nadal domagać się uznania bycia „ofiara” naruszenia, w rozumieniu art. 34 Konwencji co do osadzenia w okresie po 5 stycznia 2004 r.

34. Trybunał zauważa, że ta część skargi nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona w rozumieniu art. 35 ust. 3 Konwencji. Zauważa również, że nie jest niedopuszczalna z jakiegokolwiek innego powodu. Musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

1. Stanowisko skarżącego

35. Skarżący podkreślał, że okres jego osadzenia w areszcie po umorzeniu postępowania był bezprawny. Sytuacji tej nie mógł usprawiedliwiać fakt braku natychmiastowej dostępności miejsca w wybranym szpitalu.

36. Dodatkowo uważał, że jego tymczasowe aresztowanie po umorzeniu postępowania karnego nie było konieczne, w szczególności ze względu na fakt, że jego wina nie została udowodniona. Skarżący zakończył stwierdzeniem, że nastąpiło naruszenie art. 5 ust. 1 Konwencji.

2. Stanowisko Rządu

37. Rząd odpowiedział, że tymczasowe aresztowanie skarżącego było uzasadnione i zgodne z art. 258 Kodeksu postępowania karnego. Podkreślił, że po umorzeniu postępowania karnego przeciwko skarżącemu, właściwe organy rozpoczęły procedurę wyboru najodpowiedniejszego dla niego szpitala. Ostatecznie został umieszczony w szpitalu w dniu 30 marca 2004 r., tj. dwa miesiące i dwadzieścia pięć dni po wydaniu postanowienia Sądu. W opinii Rządu nie nastąpiło opóźnienie w przyjęciu skarżącego do szpitala psychiatrycznego: okres dwóch miesięcy i dwudziestu pięciu dni nie może być uważany za nadmierny. Opóźnienie to powinno być uważane za w pełni akceptowalne i zgodne ze standardami wypracowanymi w orzecznictwie Trybunału.

3. Stanowisko Trybunału

38. Trybunał przypomina, że art. 5 ust. 1 Konwencji zawiera wyczerpującą listę dopuszczalnych przesłanek pozbawienia wolności. Jednakże zastosowanie jednej z nich nie wyłącza innych: aresztowanie, w zależności od okoliczności, może być uzasadnione więcej niż jedną podstawą (zob. *Eriksen p. Norwegii*, wyrok z 27 maja 1997 r., *Raporty* 1997-III, str. 861, § 76).

39. W pierwszej kolejności Trybunał zauważa, że w niniejszej sprawie pozbawienie wolności skarżącego mieści się w zakresie art. 5 ust. 1 lit. e (zob. *Aerts p. Belgii*, wyrok z 30 czerwca 1998 r., *Raporty* 1998-V, str. 1961, § 45, *Mocarska p. Polsce*, nr 26917/05, § 42, wyrok z 4 listopada 2007 r.).

40. Następnie należy ustalić, czy osadzenie skarżącego w zwykłym areszcie śledczym w okresie między 5 stycznia i 30 marca 2004 r. było „zgodne z procedurą przewidzianą prawem” i „legalne” w rozumieniu art. 5 ust. 1 Konwencji. Przepisy Konwencji odnoszą się tutaj głównie do prawa krajowego i określają zobowiązanie do przestrzegania zarówno materialnych, jak i proceduralnych norm w nim zawartych. Przypominając o tym, że to w pierwszej kolejności do władz krajowych, a mianowicie sądów, należy wykładnia i stosowanie prawa krajowego (zob. *Bouamar p. Belgii*, wyrok z 29 lutego 1988 r., Seria A nr. 129, str. 21, § 49), Trybunał uznaje argumenty stron, że osadzenie skarżącego w areszcie, w przedmiotowym okresie, było oparte na art. 264 § 3 Kodeksu postępowania karnego, zatem było zgodne z prawem krajowym.

41. Jednakże, dla celów art. 5 Konwencji, sama tylko zgodność z prawem krajowym nie jest decydująca. Musi zostać również ustalone, że aresztowanie [skarżącego] w badanym okresie było zgodne z celem art. 5 ust. 1 Konwencji, który ma zapewnić ochronę osób przed pozbawieniem wolności w sposób arbitralny (zob. *Witold Litwa p. Polsce*, nr 26629/95, §§ 72-73, ETPC 2000-III).

42. Trybunał zauważa, że długość aresztowania poprzedzającego przeniesienie do szpitala nie jest w żaden sposób uregulowana ani nigdzie określona. Niemniej jednak należy ustalić, czy kontynuowanie tymczasowego aresztowania przez prawie trzy miesiące po umorzeniu postępowania może być uznane za zgodne z prawem.

43. Trybunał zauważa, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Nowej Soli nakazał umieszczenie skarżącego w szpitalu psychiatrycznym w Kościanie. Do dnia 2 marca 2004 r., kiedy tymczasowe aresztowanie zostało po raz kolejny przedłużone, szpital nie wskazał jeszcze daty przyjęcia skarżącego. W dniu 26 marca 2004 r. sąd rejonowy zmienił swoje postanowienie i zdecydował, że skarżący powinien zostać umieszczony w innej placówce - szpitalu w Ciborzu. Przez ten czas skarżący przebywał w zwykłym areszcie śledczym i nie jest jasne, czy zapewniono mu tam odpowiednią opiekę medyczną (zob. punkt 16-19 powyżej).

44. Trybunał przyjmuje argument Rządu, że nierealne i zbyt surowe byłoby oczekiwanie od władz zapewnienia natychmiastowej dostępności miejsca w wybranym szpitalu psychiatrycznym. Jednakże musi zostać zachowana racjonalna równowaga między konkurującymi, wchodzącymi w grę interesami. Mając na względzie konieczność zrównoważenia tych interesów Trybunał przywiązuje wagę do faktu, że skarżący był osadzony w zwyczajnym areszcie śledczym, bez odpowiedniej opieki medycznej. Opóźnienie w przyjęciu do szpitala psychiatrycznego i tym samym rozpoczęcia terapii było oczywiście szkodliwe dla skarżącego, zdaniem ekspertów zalecających poddanie go leczeniu psychiatrycznemu (zob. punkty 9, 13 i 16 powyżej). Co więcej, Trybunał zauważa, że Rząd nie przedstawił żadnego szczegółowego wyjaśnienia zwłoki w przyjęciu do szpitala.

45. W okolicznościach niniejszej sprawy Trybunał nie może uznać, że racjonalna równowaga została zachowana. Zdaniem Trybunału, mimo że dwumiesięczna

i dwudziestopięciodniowa zwłoka w przyjęciu do szpitala psychiatrycznego może nie wydawać się na pierwszy rzut oka nadmierna, nie może być uznana za akceptowalną (zob. *Morsink p. Holandii*, nr 48865/99, §§ 61-70, wyrok z 11 maja 2004 r., *Brand p. Holandii*, nr 49902/99, §§ 58-67, wyrok z 11 maja 2004 r. *Mocarska*, cyt. pow. § 48). Odmienne stwierdzenie prowadziłoby do poważnego osłabienia fundamentalnego prawa do wolności danej osoby i podważałoby samą istotę prawa chronionego art. 5 Konwencji.

46. W związku z tym nastąpiło naruszenie art. 5 ust. 1 Konwencji.

II. ZARZUT NARUSZENIA ART. 5 UST. 3 KONWENCJI

47. Skarżący zarzucał, że długość jego tymczasowego aresztowania była nieuzasadniona. Odwołał się do treści art. 5 ust. 3 Konwencji, który brzmi następująco:

„Każdy zatrzymany lub aresztowany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lit. c) niniejszego Artykułu ... ma prawo być sądzony w rozsądnym terminie albo zwolniony na czas postępowania. Zwolnienie może zostać uzależnione od udzielenia gwarancji zapewniających stawienie się na rozprawę”.

48. Rząd zakwestionował ten argument.

49. Rząd stwierdził, że ta część skargi powinna zostać uznana za niezgodną *ratione personae* z postanowieniami Konwencji, gdyż skarżący otrzymał już odszkodowanie w kwocie 25.609 złotych tytułem poniesionej szkody majątkowej i niemajątkowej, wynikających z jego osadzenia w areszcie.

50. Skarżący nie zgodził się z tym stwierdzeniem.

51. Trybunał uważa, że w zakresie, w jakim skarżący otrzymał od Sądu Okręgowego w Zielonej Górze odszkodowanie w związku z jego skargą za nadmierną długość tymczasowego aresztowania, nie może on dłużej rościć sobie prawa do bycia ofiarą naruszenia postanowień Konwencji. Odpowiednia część skargi musi być w związku z tym odrzucona jako niezgodna *ratione personae* z treścią art. 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

III. ZARZUT NARUSZENIA ART. 6 UST. 1 KONWENCJI

52. Skarżący następnie podważał rzetelność postępowania. Powołał się na art. 6 ust. 1 Konwencji, który w odpowiednim fragmencie stanowi:

„Każdy ma prawo do sprawiedliwego (...) rozpatrzenia jego sprawy (...) przez (...) sąd (...) przy rozstrzygnięciu (...) o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej”.

53. Rząd zakwestionował ten argument.

54. Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 35 ust. 1 Konwencji może zająć się sprawą tylko i wyłącznie po tym, gdy wszystkie środki krajowe zostały wykorzystane.

55. Trybunał zauważa, że skarżący nie wniósł apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 5 stycznia 2004 r. Wynika z tego, że skarga musi

zostać odrzucona zgodnie z art. 35 ust. 1 i 4 Konwencji w związku z niewyczerpaniem środków krajowych.

IV. ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI

56. Art. 41 Konwencji stanowi:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie”.

A. Szkoda

57. Skarżący domagał się 10.000 euro tytułem szkody majątkowej i 15.000 euro tytułem szkody niemajątkowej.

58. Rząd zakwestionował to żądanie.

59. Trybunał nie dostrzega żadnego związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonym naruszeniem, a domniemaną szkodą majątkową; w związku z tym odrzuca to roszczenie. Z drugiej strony przyznaje skarżącemu kwotę 1.000 euro jako zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową.

B. Koszty i wydatki

60. Skarżący, któremu Rada Europy przyznała pomoc prawną w związku z wniesieniem jego sprawy, żądał kwoty 2.000 euro tytułem kosztów i wydatków poniesionych w postępowaniu przed Trybunałem.

61. Rząd uważał, że kwota ta jest nadmierna. Wniósł do Trybunału o zwrócenie, jeśli w ogóle, tylko takich kosztów i wydatków, które zostały rzeczywiście i koniecznie poniesione oraz były racjonalne co do wysokości. Podnosił również, że pełnomocnik skarżącego nie przedstawił żadnych faktur, rachunków lub innych dokumentów w celu udowodnienia żądanych kosztów.

62. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu jego kosztów i wydatków jedynie w takim zakresie, w jakim zostało wykazane, iż zostały one faktycznie poniesione, były konieczne i rozsądne co do wysokości. Trybunał zauważa, że skarżący nie przedstawił żadnych dokumentów na poparcie swojego żądania. W takich okolicznościach Trybunał odrzuca jego roszczenie o zwrot kosztów i wydatków (zob. *Adamiak p. Polsce*, nr 20758/03, § 49, wyrok z 19 grudnia 2006).

C. Odsetki za zwłokę

63. Trybunał uważa za właściwe, że odsetki z tytułu zwłoki powinny zostać ustalone w oparciu o marginalną stopę procentową Europejskiego Banku Centralnego, do której należy dodać trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy niezgodnego z prawem tymczasowego aresztowania w okresie między 5 stycznia 2004 r. a 30 marca 2004 r., a w pozostałej części za niedopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 5 ust. 1 Konwencji;
3. *Orzeka*, że
 - (a) pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu, w terminie trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się ostateczny zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji, kwotę 1,000 euro (jeden tysiąc euro) tytułem szkody niemajątkowej, która zostanie przeliczona na złote polskie według kursu z dnia płatności;
 - (b) od upływu powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty płatne od tej sumy będą zwykłe odsetki według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe;
3. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego o słuszne zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie dnia 12 lutego 2008 r, zgodnie z Regulą 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Fatoş Arachi
Zastępca Kanclerza

Nicolas Bratza
Przewodniczący